

Hemmelig.

Washington, 12. jan. 1939

Den stemning som for øieblikket er rådende i U.S.A. udmerker sig ved et stadig tiltagende hat mot fascismen, i særlig grad mot Hitlers person og overhodet med alt som har sammenheng med nasjonalsocialismen.

Propagandaen ligger fortrinnsvis i jødernes hender, og de eier nesten 100% av kringkastingen, filmen, dagspressen og tidsskriftene. Skjønt denne propagandaen blir drevet på en meget plump måte og Tyskland fremstilles i et så slett lys som mulig - man utnytter fremfor alt de religiøse forfølgelser og konsentrasjonsleirene - virker den allikevel så grundig, fordi det herværende publikum er totalt uvitende og ikke har noen anelse om situasjonen i Europa. For tiden anser de fleste amerikanere Hitler og nasjonalsocialismen som det største onde og den største fare som truer verden.

Situasjonen her til lands danner et utmerket forum for alle slags talere og for emigrantene fra Tyskland og Tsjekkoslovakiet. Disse folk sparer ikke på ord for å hisse op det amerikanske publikum ved hjelp av de mest forskjelligartede bakvaskelser. De taler rosende om friheten i Amerika, i motsetning til forholdene i de totalitære stater. Det er meget interessant å iakttå at Sovjet-Russland så godt som ikke nevnes i denne vel gjennomtenkte kampanje som hovedsakelig føres mot Nasjonalsocialismen. Hvis Sovjet overhodet nevnes, skjer det på en vennskapelig måte. Tingene blir fremstillet slik at det ser ut som om Sovjet går sammen med den demokratiske statsblokk. Takket være en smart propaganda er det amerikanske publikums sympati helt på det røde Spanias side.

Men ved siden av denne propaganda blir der også skapt en kunstig krigspsykose. Det amerikanske folk får stadig høre at freden i Europa nu bare henger i en tråd, - en krig er ikke til å undgå. Herunder blir det gjort utvetydig klart for det amerikanske folk, at Amerika i tilfelle av en verdenskrig er nødt til å gå aktivt med for å forsvare friheten og demokratiet i verden.

President Roosevelt var den første som gav uttrykk for hatet til fascismen. Derved forfulgte han et dobbelt mål:

- 1) Man vilde bortlede det amerikanske folks oppmerksomhet fra de indrepolitiske problemer, fremfor alt fra problemet kapital og arbeide.

- 2) Ved å skape en krigsstemning og lancere rykter om en fare som truet Europa vilde han bevege det amerikanske folk til å anta Amerikas enorme oprustningsprogram, for det er langt større enn U.S.A.s forsvarsbehov tilsier.

Angående det første punkt må man si at situasjonen på det amerikanske arbeidsmarked blir verre og verre, - antallet av arbeidsløse beløper sig idag til 12 millioner. De offentlige utgifter stiger for hver dag som går. Det er bare de store milliard-beløp som staten gir ut til nødsarbeider som oprettholder en viss ro i landet. Hittil er det bare kommet til de sædvanlige streiker og lokale uroligheter. Men hvor lenge man kan fortsette med denne statsstøtte er det umulig å si idag. Den ophissede og oprørte offentlige mening og de alvorlige konflikter mellom de private foretagender og de enorme truster på den ene side og arbeiderne på den annen, har skaffet Roosevelt mange fiender og mange søvnløse netter.

Angående punkt 2 kan jeg bare si at president Roosevelt som dreven politisk spiller og som kjenner av amerikansk psykologi hurtig fikk avledet det amerikanske publikums opmerksomhet fra den indrepolitiske situasjon til utenrikspolitikken. Måten var ganske enkel. På den ene side måtte man på riktig vis få det amerikanske folk til å tro på den krigsfare som truer verden fra Hitler, på den annen side skape et skremmebillede, nemlig et forestående angrep fra de totalitære stater på U.S.A. Overenskomsten i München kom meget beleilig for Roosevelt. Han fremstilte den som en kapitulasjon fra Frankrikes og Englands side overfor den kamplystne tyske militarisme. Som man pleier å uttrykke sig her: Hitler har satt Chamberlain pistolen for brystet. Frankrike og England hadde altså ikke noe valg og måtte slutte en skammelig fred.

Videre kan nevnes den brutale fremgangsmåte mot jødene i Tyskland og emigrantproblemet, som hver for sig har fått det herskende hat til å flamme op gang på gang mot alt som på noen måte henger sammen med den tyske nasjonalsocialisme. I denne aksjon har de enkelte jødiske intellektuelle deltatt, - for eks. Bernard Baruch, guvernør Lehmann i staten New York, den nyutnevnte dommer i høiesterett, Felix Frankfurter, finansminister Morgenthau o.a. som er president Roosevelts personlige venner. De ønsker at presidenten skal bli forkjemper for menneskerettighetene, for religionsfrihet og talefrihet, og han skal i fremtiden straffe urostifterne.

Disse grupper av folk som inntar de høieste stillinger i den amerikanske regjering og som gjerne vil spille rollen som representanter for "sann amerikanisme" og "forsvarere av demokratiet" er dog i grunnen knyttet til den internasjonale jødedom med uslitelige bånd.

For denne jødiske internasjonale, som fremfor alt har sin rases interesser for øie, var dette å stille Roosevelt frem på den mest "ideale" post som forsvarer av menneskerettighetene et genialt sjakktrekk. På dette vis har de skapt en meget farlig arve for hat og fiendskap på denne halvkule og har delt verden i to fiendtlige leire. Hele problemet blir bearbeidet på en mystisk måte: Roosevelt har fått overlatt sig det nødvendige grunnlag for å aktivere Amerikas utenrikspolitikk og på dette vis samtidig skaffe til veie de kolossale militærere forråd for den kommende krig som jødene tilstreber fullt bevisst.

Indrepolitisk er det meget beleilig å kunne bortlede publikums oppmerksomhet fra den stadig voksende antisemitisme, idet man snakker om nødvendigheten av å forsvare troen og den individuelle frihet mot fascismens angrep.

GREV JERZI POTOCKI

Polen minister
i Washington

(Polsk minister
Washington)